

дарни на Стефана Богориди. Султанътъ го обикналъ, и го назначилъ *паша*. Българитѣ много се зарадвали, че иматъ свой човѣкъ паша и близъкъ до султана, та почнали да ходятъ въ Цариградъ и да молятъ Стефана да направи едно или друго добро за раята. Потисканитѣ дотогава отъ турци и гърци българи сега дигнали високо глава и гордо думали на гърцитѣ, че новиятъ паша е тѣхенъ човѣкъ, отъ българска рода, роденъ отъ българи въ Котелъ.

Богориди князь Самоски.

Стефанъ Богориди наистина билъ отъ „българска рода“, но тогава държалъ съ гърцитѣ. Патриархътъ и фанариотитѣ навсѣкжде казвали, че Богориди е *елинъ*, ожененъ за гъркиня отъ голѣмъ родъ, и децата му говорѣли само гръцки езикъ. Па и самъ Стефанъ Богориди, заобиколенъ винаги отъ гърци и турци, наистина, говорѣлъ и пишелъ, както у дома си, така и въ службата си, само гръцки и турски. Той ходѣлъ понѣкога въ Котелъ на гости, завеждалъ жена си и децата си но тамъ той и домашнитѣ му говорѣли по турски. Свикналъ съ чуждитѣ езици, Богориди говорѣлъ и съ цариградскитѣ българи по турски, когато тѣ му се оплаквали за нѣщо. По онова време (1832—1851) българскиятъ църковенъ въпросъ още не билъ разпаленъ съ голѣма сила, та Богориди смѣталъ, че гръцката църква, ако гръцкитѣ свещеници и владици не гонятъ и не скубятъ толкова българитѣ, може да служи като богомолно мѣсто и за българитѣ. Разбира се, Богориди знаелъ, че българитѣ сж недоволни отъ гърцитѣ, особено отъ онѣзи, които вземали откупъ, биели българскитѣ свещеници въ олтара, наричали българската рая просташка, хора свинари, говедари, па най-сетне налагали много тежки данъци и берии за кръщение, за вѣнчило, за погребение, за помени, за разводи и всѣкакви други домашни или черковни грѣшки.